

Dnia 8 września 2014

II C 1540/13

UZASADNIENIE

W dniu 24 lipca 2013 roku powód - (...)Bank S.A. we W. wniósł pozew przeciwko M. Z. o zwolnienie od egzekucji pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu (k. 1- pozew).

Powód podniósł, iż zajęta przez komornika ruchomość jest w istocie jego własnością, na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie umowy kredytu zawartej przez bank z C. Z..

Pozwany nie odniósł się na piśmie do twierdzeń powoda. Na terminie rozprawy w dniu 17 czerwca 2014 r. pozwany M. Z. wyjaśnił m.in., iż nie kwestionuje żądania pozwu, podnosząc zarazem, że dokumenty w postaci kopii wypowiedzenia umowy kredytu oraz kopię umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie otrzymał dopiero wraz z odpisem pozwu (k. 36 – 37).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 listopada 2009 roku powód (...)Bank S.A z siedzibą we W. zawarł z C. Z. umowę kredytu, zabezpieczoną umową przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz cesji praw z polisy AC. C. Z. na podstawie w/w umowy przeniósł na Bank udział (w wysokości 49/100) w prawie własności samochodu V. (...), w wyniku czego Bank stał się współwłaścicielem pojazdu w 49/100 części, a przewłaszczający C. Z. pozostał współwłaścicielem w/w pojazdu w 51/100 części.

Zgodnie z § 2 pkt 3 d) umowy, przewłaszczający C. Z. wyraził bezwarunkową zgodę na przejście na bank pozostałej części udziału (51/100) w prawie własności w/w pojazdu w dniu następnym po dniu, w którym upłynął okres wypowiedzenia umowy kredytu (k.16 – 16 v – umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie).

Dnia 16 lutego 2012 roku na skutek zaległości w spłatach zobowiązania wymagalnego z tytułu umowy kredytu, (...)Bank S.A. we W. wypowiedział C. Z. umowę kredytu, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia (k. 18 - wypowiedzenie umowy). Skutkiem tego, zgodnie z ww. postanowieniami umowy doszło do przeniesienia pozostałego udziału 51/100 w prawie własności samochodu na rzecz banku.

W dniu 16 maja 2012 roku pozwany M. Z., wniósł do tut. Sądu pozew przeciwko C. Z., o zapłatę w postępowaniu upominawczym, skutkiem czego dnia 12 lipca 2012 roku wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazujący C. Z. zapłatę należności na rzecz M. Z., któremu to nakazowi zapłaty w dniu 28 listopada 2012 roku nadana została klauzula wykonalności (k. 2 - nakaz zapłaty i postanowienie o nadaniu klauzuli - akta egzekucyjne sygn. Km 2961/12).

W związku z niewywiązaniem z zobowiązania przez C. Z., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe wszczął egzekucję należności z wniosku M. Z., który to – jako „sposoby egzekucji” – wskazał jedynie we wniosku – „według ustaleń komornika” (k. 5 - zawiadomienie o wszczęciu egzekucji - akta egzekucyjne sygn. Km 2961/12).

W toku postępowania egzekucyjnego dn. 10 czerwca 2013 roku komornik zajął ruchomość w postaci przedmiotowego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) (k. 27 – protokół zajęcia ruchomości - akta egzekucyjne sygn. Km 2961/12). Przy czynności zajęcia ruchomości wierzyciel M. Z. nie był obecny.

Następnie komornik zawiadomił(...)Bank S.A. o dokonanej zajęciu ruchomości (k. 31 – zawiadomienie - akta egzekucyjne sygn. Km 2961/12).

Z uwagi na zaistniałą sytuację, Bank wysłał zarówno do pozwanego jak i komornika dokonującego czynności egzekucyjnych pismo z dn. 2 lipca 2013 roku, w którym to zażądał odstąpienia od egzekucji z przedmiotowego pojazdu, z uwagi na przysługujące bankowi prawo własności samochodu (k. 20 i 21 - pisma do pozwanego i komornika). Bank nie przesłał jednak pozwanemu M. Z. kopii zawiadomienia o odstąpieniu od umowy kredytu, a jedynie kopię umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie (k. 34 – 35 – pismo z dnia 02 lipca 2013 r. do M. Z. wraz z załącznikiem w postaci kopii umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie).

Pozwany, po otrzymaniu pisma z banku, zgłosił się do komornika w celu wyjaśnienia sytuacji, lecz po otrzymaniu przez komornika zapewnienia o prawidłowym przebiegu egzekucji, pozwany nie podejmował żadnych dalszych działań, zdając się na profesjonalizm organu egzekucyjnego. Dopiero później pozwany dowiedział się o wystawieniu auta na licytację (k. 36-37 – wyjaśnienia pozwanego M. Z.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, oraz w aktach egzekucyjnych KM 2961/12 przytoczonych w opisie stanu faktycznego, a ponadto na podstawie wyjaśnień pozwanego M. Z. (k. 36-37).

Autentyczność i wiarygodność dokumentów, na których Sąd oparł ustalenia faktyczne, nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Przedstawiona dokumentacja w postaci umowy kredytu, przewłaszczenia na zabezpieczenie i wypowiedzenia umowy kredytu nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości co do cesji pozostałej części udziału (51/100) w prawie własności samochodu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W toku procesu pozwany nie kwestionował prawa własności powoda do przedmiotowego samochodu V. (...) nr rej. (...).

Pozwany M. Z. podniósł na rozprawie, iż nie kwestionuje żądania pozwu, jednocześnie wskazując, że nie występował o licytację tegoż samochodu w toku egzekucji, a po otrzymaniu pisma z banku z dnia 2 lipca 2013 r. skontaktował się z komornikiem. Sąd uznał za prawdziwe twierdzenie powoda, iż zgłosił się do komornika po otrzymaniu pisma z banku, z zamiarem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Postawa pozwanego wskazuje na jego dobrą wiarę i intencje zmierzające do zwolnienia auta od egzekucji. W ocenie Sądu prawdą jest, że pozwany całkowicie powierzył prowadzenie egzekucji komornikowi, opierając się na jego kompetencjach jako profesjonalisty i wyspecjalizowanego organu w zakresie tego typu postępowania. Nic nie wskazuje na to, że pozwany swoim działaniem zmierzał do naruszenia prawa własności banku, dążąc do zaspokojenia swojego roszczenia poprzez zajęcie i sprzedaż ruchomości w postaci przedmiotowego samochodu. We wniosku egzekucyjnym pozwany nie wskazuje sposobu egzekucji pozostawiając te kwestie do ustalenia komornikowi (k. 1 akta w sprawie egzekucyjnej Km 2961/12).

Ponadto, należy zwrócić uwagę na okoliczność, iż z akt egzekucyjnych wynika, iż Bank kierując do pozwanego pismo z dnia 02 lipca 2013 r., w którym wniósł o odstąpienie od egzekucji z ruchomości w postaci w/w pojazdu, załączył jedynie kopię umowy przewłaszczenia na zabezpieczenia, a nie załączył kopii wypowiedzenia umowy kredytu. Oczywistym jest zaś, że z samej treści umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie wynika jedynie, że Bank jest współwłaścicielem samochodu w 49/100 części. Dłużnik nie miał więc możliwości ustalenia, że pozostały udział 51/100 przeszedł na własność Banku, na skutek wypowiedzenia umowy kredytu C. Z., a co za tym idzie – niezwłocznego złożenia do komornika wniosku o odstąpienie od egzekucji samochodu.

Ponadto, z akt egzekucyjnych wynika również, iż komornik pismem z dnia 8 października 2013 r. zawiadamiał wierzyciela M. Z. jedynie o okoliczności, iż licytacja przedmiotowego samochodu nie doszła do skutku, gdyż obecny na miejscu czynności dłużnik nie udostępnił zajętego samochodu do licytacji (k. 48 akt egzekucyjnych). Komornik nie

informował natomiast wierzyciela, o tym, że dłużnik C. Z. złożył do akt egzekucyjnych pismo, w którym oświadczył, że samochód jest własnością banku.

Zgodnie z art. 841 §1 k.p.c. - osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

W niniejszej sprawie powód udowodnił, iż licytacja zajętego samochodu naruszałaby prawa banku, albowiem powód stał się właścicielem przedmiotowego samochodu. Jednocześnie Sąd nie dostrzegł żadnych negatywnych przesłanek do zwolnienia od egzekucji, dlatego też na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu.

Zasadą jest, że strona przegrywająca sprawę ponosi koszty postępowania, jednakże zgodnie z art. 101 k.p.c. zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu, dalej art. 102 k.p.c. stanowi, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on jednak pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Tutejszy Sąd podziela opinię Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wyrażoną w wyroku z dn. 3 lipca 2013 roku sygn. I ACa 660/13, iż do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych", o których mowa w art. 102 k.p.c., należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową strony, z zastrzeżeniem, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych.

Badając całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, iż zachowanie pozwanego i uznanie przez niego powództwa podczas pierwszej rozprawy pozwala na nieobciążanie go kosztami procesu i pozostaje w zgodzie z przytoczoną powyżej zasadą słuszności. Pozwany nie miał bowiem możliwości (wobec nie doręczenia mu przez powodowy bank kopii wypowiedzenia umowy kredytu C. Z.) poczynienia ustaleń, że jedynym właścicielem przedmiotowego pojazdu stał się bank.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu, obciążenie pozwanego kosztami procesu byłoby krzywdzące. W związku z powyższym, na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.